

Psalm 104

- 1 Loof de HERE, mijn ziel. HERE, mijn God, Gij zijt zeer groot, Gij hebt U met majesteit en luister bekleed.
- 2 Hij hult Zich in het licht als in een mantel, Hij spant de hemel uit als een tentkleed,
- 3 Hij zoldert zijn opperzalen in de wateren, Hij maakt de wolken tot zijn wagen, Hij wandelt op de vleugelen van de wind.
- 4 Hij maakt de winden tot zijn boden, laaiend vuur tot zijn dienaren.
- 5 Hij heeft de aarde op haar grondslagen gevestigd, zodat zij nimmermeer wankelt. ☪ ☪
- 6 De waterdiepte; Gij hebt haar als met een kleed bedekt, boven de bergen stonden de wateren;
- 7 zij vloten voor uw dreigen, zij haastten zich weg voor de stem van uw donder;
- 8 bergen rezen op, dalen zonken neer op de plaats waar Gij hun grondslag hebt gelegd.
- 9 Gij hebt een grens gesteld, die zij niet overschrijden: zij zullen de aarde niet weer bedekken.
- 10 Hij zendt de bronnen naar de beken, tussen de bergen vloeien zij daarheen;
- 11 zij drenken alle dieren des velds, de wilde ezels lessen hun dorst.
- 12 Daarbij woont het gevogelte des hemels, van tussen de takken laat het zijn lied horen.
- 13 Hij drinkt de bergen uit zijn opperzalen, van de vrucht uwer werken wordt de aarde verzadigd.
- 14 Hij doet het gras ontspruiten voor het vee, het groene kruid ter bewerking door de mens, brood uit de aarde voortbrengende
- 15 en wijn, die het hart des mensen verheugt, het aangezicht doende glanzen van olie; ja, brood, dat het hart des mensen versterkt.
- 16 De bomen des HEREN worden verzadigd, de ceders van de Libanon, die Hij heeft geplant,
- 17 waar de vogels nestelen. Des ooievaars huis zijn de cypressen,
- 18 de hoge bergen zijn voor de steenbokken, de rotsen een schuilplaats voor de klipdassen.
- 19 Hij heeft de maan gemaakt voor de vaste tijden, de zon kent de tijd van haar ondergang.
- 20 Beschikt Gij duisternis, dan wordt het nacht, dan roert zich al het gedierte van het woud;
- 21 de jonge leeuwen brullen om roof en begeren hun spijs van God.
- 22 Gaat de zon op, dan trekken zij zich terug en leggen zich neer in hun holen.
- 23 De mens gaat dan uit tot zijn werk, en naar zijn arbeid tot de avond toe.
- 24 Hoe talrijk zijn uw werken, o HERE, Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt; de aarde is vol van uw schepselen.
- 25 Daar is de zee, groot en wijd uitgestrekt, waarin gewemel is, zonder tal, kleine zowel als grote dieren;
- 26 daar gaan de schepen, de Leviatan, die Gij geformeerd hebt om ermee te spelen.
- 27 Zij alle wachten op U, dat Gij hun spijs geeft te rechter tijd;
- 28 geeft Gij hun die, zij zamelen op, opent Gij uw hand, zij worden met goed verzadigd;
- 29 verbergt Gij uw aangezicht, zij worden verdelgd, neemt Gij hun adem weg, zij sterven en keren weder tot hun stof;
- 30 zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat van de aardbodem.
- 31 De heerlijkheid des HEREN zij tot in eeuwigheid, de HERE verheuge Zich over zijn werken.
- 32 Ziet Hij de aarde aan, dan beeft zij, raakt Hij de bergen aan, dan roken zij.
- 33 Ik zal de HERE zingen, zolang ik leef, ik zal mijn God psalmzingen, zolang ik ben;
- 34 moge mijn overdenking Hem behagen. Ik zal mij in de HERE verheugen. ☪
- 35 De zondaren zullen van de aarde vergaan, en de goddelozen zullen niet meer zijn. Loof de HERE, mijn ziel. Halleluja.

Psalm 2104

- 1 Loof de HERE, mijn ziel. HERE, mijn God,
Gij zijt zeer groot, Gij hebt U met majesteit en luister bekleed.

**Mag ik alstublieft uw aandacht? Ik wil het hebben over God. Hij is gewoon geweldig.
En God, luistert U alstublieft mee, want het gaat over U, indrukwekkend als u bent. (v. 1)**

- 2 Hij hult Zich in het licht als in een mantel, Hij spant de hemel uit als een tentkleed,
- 3 Hij zoldert zijn opperzalen in de wateren, Hij maakt de wolken tot zijn wagen, Hij wandelt op de vleugelen van de wind.
- 4 Hij maakt de winden tot zijn boden, laaiend vuur tot zijn dienaren.
- 5 Hij heeft de aarde op haar grondslagen gevestigd, zodat zij nimmermeer wankelt.

Toen er niets was, was God er al; hij was er gewoon, licht in het niets.

En toen hij schiep, begon hij met "Licht" te roepen, en het was er; hèt teken van de levende God.

En als we tegen de zwaartekracht in kijken, omhoog, is daar de hemel, licht en duizendvoudig verlicht. De wijsheid er van, de vorm en vaart van de wolken, het geweld van de stormen, de felheid van bliksem, die zijn slechts zijn entourage. (v. 2-5)

- 6 De waterdiepte; Gij hebt haar als met een kleed bedekt, boven de bergen stonden de wateren;
- 7 zij vloten voor uw dreigen, zij haastten zich weg voor de stem van uw donder;
- 8 bergen rezen op, dalen zonken neer op de plaats waar Gij hun grondslag hebt gelegd.
- 9 Gij hebt een grens gesteld, die zij niet overschrijden: zij zullen de aarde niet weer bedekken.

En hij schiep water in overvloed; de eigen dichtheid garandeert planetair de woon-temperatuur.

Op zijn gebod werd de overvloed een oervloed, tot boven de bergen, en op zijn gebod moest het water zich terug trekken. Voor een rijzen van de zeespiegel hoeven we nu niet meer te vrezen. (v. 6-9)

- 10 Hij zendt de bronnen naar de beken, tussen de bergen vloeien zij daarheen;
- 11 zij drinken alle dieren des velds, de wilde ezels lessen hun dorst.
- 12 Daarbij woont het gevogelte des hemels, van tussen de takken laat het zijn lied horen.
- 13 Hij drinkt de bergen uit zijn opperzalen, van de vrucht uwer werken wordt de aarde verzadigd.
- 14 Hij doet het gras ontspruiten voor het vee, het groene kruid ter bewerking door de mens, brood uit de aarde voortbrengende
- 15 en wijn, die het hart des mensen verheugt, het aangezicht doende glanzen van olie; ja, brood, dat het hart des mensen versterkt.
- 16 De bomen des HEREN worden verzadigd, de ceders van de Libanon, die Hij heeft geplant,
- 17 waar de vogels nestelen. Des ooievaars huis zijn de cypressen,
- 18 de hoge bergen zijn voor de steenbokken, de rotsen een schuilplaats voor de klipdassen.

Nu brengt de zwaartekracht het water van de wolken naar de bergen en via beken naar de dalen, naar dier en mens. Wilde ezels, steenbokken, klipdassen, zo verschillend als ze zijn, lessen hun dorst. Geen soort wordt met uitsterven bedreigd, en gras en kruiden blijven groen. Zangvogels zingen en trekvogels trekken, de landbouwer oogst graan, de wijnbouwer druiven; God garandeert, met een perfecte kringloop, voedsel en wijn. (v. 12-18)

- 19 Hij heeft de maan gemaakt voor de vaste tijden, de zon kent de tijd van haar ondergang.
- 20 Beschikt Gij duisternis, dan wordt het nacht, dan roert zich al het gedierte van het woud;
- 21 de jonge leeuwen brullen om roof en begeren hun spijs van God.
- 22 Gaat de zon op, dan trekken zij zich terug en leggen zich neer in hun holen.
- 23 De mens gaat dan uit tot zijn werk, en naar zijn arbeid tot de avond toe.

Door de zelfde zwaartekracht hebben maan en zon hun vaart en onderlinge standen. De seizoenen overvallen ons ons niet. De leeuw weet wanneer hij gaat jagen (en bidt God met een brul om goede vangst) en wanneer zijn leger weer opzoekt; de mens weet wanneer hij aan het werk gaat en weer gaat rusten. (v. 19-23)

- 24 Hoe talrijk zijn uw werken, o HERE, Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt; de aarde is vol van uw schepselen.
- 25 Daar is de zee, groot en wijd uitgestrekt, waarin gewemel is, zonder tal, kleine zowel als grote dieren;
- 26 daar gaan de schepen, de Leviatan, die Gij geformeerd hebt om ermee te spelen.
- 27 Zij alle wachten op U, dat Gij hun spijs geeft te rechter tijd;
- 28 geeft Gij hun die, zij zamelen op, opent Gij uw hand, zij worden met goed verzadigd;
- 29 verbergt Gij uw aangezicht, zij worden verdelgd, neemt Gij hun adem weg, zij sterven en keren weder tot hun stof;
- 30 zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat van de aardbodem.

God voedt elk dier persoonlijk, op eigen tijd en wijze. Het is de Heilige Geest die leven geeft; als die zich terugtrekt en het het klimaat verandert, sterft de mammoet uit.

En de zeeën nog, de wijde oceanen, met dieren van plankton tot potvis en met schepen van kano tot mammoet-tanker. In de mammoet verheugt hij zich, ook als hij ze tot stof laat vergaan.

Is dit alles niet creatief, ingenieus en vol autoriteit? De wereld bewijst wie en hoe hij is! (v. 24-26)

- 31 De heerlijkheid des HEREN zij tot in eeuwigheid, de HERE verheuge Zich over zijn werken.
- 32 Ziet Hij de aarde aan, dan beeft zij, raakt Hij de bergen aan, dan roken zij.
- 33 Ik zal de HERE zingen, zolang ik leef, ik zal mijn God psalmzingen, zolang ik ben;
- 34 moge mijn overdenking Hem behagen. Ik zal mij in de HERE verheugen. }
- 35 De zondaren zullen van de aarde vergaan, en de goddelozen zullen niet meer zijn. Loof de HERE, mijn ziel. Halleluja.

God en zijn heerlijkheid zijn van hogere orde; het aardse verbeeldt het boven-aardse. Hij mag er trots op zijn; wij zijn het in ieder geval, en dat zullen we laten merken ook.

Hoe God zich manifesteert op aarde is hoogst confronterend; die hem erkennen kunnen niet anders dan buigen en juichen; die hem niet erkennen overleven de confrontatie niet eens. God, ik kan niet anders zeggen: U bent gewoon geweldig. (v. 31-35)

Gebed 2104 (1).

God is ontzagwekkend.

Mag ik uw onverdeelde aandacht? Ik moet spreken over God.
God is ontzagwekkend.

Ik richt me ook tot U, God, want het gaat over u, indrukwekkend als u bent. (v. 1)

Toen er niets was, was God er al, licht in het niets.

Toen hij "Licht", riep, en het was er; begon de geschiedenis; zo is de levende God.

De hemel, wijds en duizendvoudig verlicht, met het geweld van stormen, de felheid van bliksem,
vormt zijn entourage. (v. 2-5)

Hij schiep water in overvloed; de eigen dichtheid er van garandeert planetair de leefbaarheid.

Op zijn gebod werd de overvloed een oervloed, tot boven de bergen. Op zijn gebod trok het water
zich terug; de zeespiegel zal niet meer rijzen. (v. 6-9)

God stuurt door zijn woord, heerst door zijn wet.

Het water valt van wolk naar berg, via beek naar dal, naar dier en mens; wilde ezel, steenbok en
klipdas lessen hun dorst. De kringlopen voorkomen uitsterven; gras en kruiden blijven groen,
zangvogels zingen, trekvogels trekken, de landbouwer oogst graan, de wijnbouwer druiven. God
garandeert de wijn, die het hart verheugt. (v. 10-18)

Maan en zon hebben hun vaart en onderlinge stand: seizoenen overvallen ons niet. De leeuw weet
wanneer hij gaat jagen (en bidt God met een brul om goede vangst) en wanneer hij zijn leger
zoekt; de mens weet wanneer hij aan het werk gaat en hoe lang. God voedt elk dier, op eigen tijd
en wijze. (v. 19-23)

En dan de oceanen, met dieren van plankton tot potvis, met schepen van moth tot mammoet. In de
mammoet verheugt hij zich.

Gods Geest geeft leven. Als die zich terugtrekt verandert het klimaat, sterft zelfs de mammoet uit.

Is dat niet vol autoriteit, ingenieus, creatief? Zo is God; zo is God! Wij kunnen er niet over zwijgen.
(v. 24-30)

God en zijn heerlijkheid zijn van hogere orde; het zichtbare maakt dit onzichtbare toch zichtbaar.
Gods manifestatie confronteert. Die hem erkent buigt en juicht; die hem niet erkent overleeft dat niet.

God, ik kan en wil niet anders zeggen: U bent ontzagwekkend. (v. 31-35)